

Sofi Kinsela

MOJ NE TAKO SAVRŠENI ŽIVOT

Prevela
Aleksandra Čabraja

■ Laguna ■

Naslov originala

Sophie Kinsella

MY NOT SO PERFECT LIFE

Copyright © 2017 by Madhen Media Ltd.

Za Niki Kenedi

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

© Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

FSC

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

PRVI DEO

Prvo poglavlje

Pre svega: moglo bi biti gore. Što se prevoza tiče, moglo bi biti mnogo gore, i moram to imati na umu. Drugo: vredi truda. *Želim* da živim u Londonu; *želim* ovo da radim; a prevoz je deo te priče. On je deo londonskog iskustva, kao *Tejt modern*.

(Zapravo, ovo ne liči baš mnogo na *Tejt modern*. Pogrešan primer.)

Moj tata uvek kaže: ako ne možeš da se takmičiš s najboljima, drži se kućnog praga. A ja želim da se takmičim s najboljima. Zato sam ovde.

U svakom slučaju, u redu je što moram da pešačim dvadeset minuta do stanice, čak je prijatno. Sivi decembarški vazduh pada mi na grudi kao olovo, ali se osećam dobro. Dan je počeo. Krenula sam.

Kaput mi je prilično topao, iako je koštao 9,99 funti na buvljoj pijaci. Imao je i etiketu, KRISTIN BIOR, ali sam je odsekla čim sam stigla kući. Ne možete raditi tamo gde ja

radim i nositi kaput s etiketom KRISTIN BIOR. Mogli biste da imate kaput sa originalnom, starinskom etiketom *Kristijan Dior*. Ili nešto japansko. Ili možda nešto bez etikete, jer sami pravite odeću od retro materijala koji kupujete na *Alfis antik** pijaci.

Ali *ne* i KRISTIN BIOR.

Približavajući se mostu Ketford, osećam blagu napetost. *Stvarno* ne želim danas da zakasnim. Moja šefica dobija nervne napade zbog ljudi koji „upadaju kad im padne na pamet“, te sam krenula dvadeset minuta ranije, za slučaj da je prevoz danas loš.

Već vidim: prevoz je ubibože.

U poslednje vreme na našoj liniji se stalno nešto komplikuje, a vozovi se otkazuju bez najave. Nevolja je u tome što u vreme špica u Londonu ne možete tek tako da *otkazujete vozove*. Šta treba da rade svi ti ljudi koji su nameravali da uđu u taj voz? Da ispare?

Dok prolazim kroz rampu, već vidim odgovor. Zbijeni na platformi, škiljeći gledaju u ekran sa obaveštenjima, laktaju se, izviruju, mršte se jedni na druge i ne obraćaju pažnju jedni na druge, sve to istovremeno.

O *bože*. Mora da su otkazali bar dva voza, jer izgleda kao da se ovde skupilo dovoljno putnika za tri i svi čekaju sledeći, nagurani na ivici platforme, na strateškim mestima. Sredina je decembra, ali ovde se ne oseća božićni duh. Ovog ponedeljka ujutru svi su napeti i hladni. Jedini nagoveštaj

---

* *Alfies Antique Market* – velika pijaca u zatvorenom prostoru u Londonu, s preko sedamdeset trgovaca starinama – srebrom, nameštajem, nakitom, slikama, keramikom i odećom. Na ovoj pijaci snabdevali su se i modni kreatori kao što su Tom Dikson, Nina Kembel, Džasper Konran i Keli Hopen. (Prim. prev.)

praznične atmosfere sastoji se od nekoliko čemernih svetiljki i niza upozorenja u vezi s prazničnim redom vožnje.

Stežući zube, pridružujem se gomili i s olakšanjem odahnem kada u stanicu uđe voz. Nije baš da ću uspeti da *uđem* u njega (Da uđem u prvi voz? To bi bilo suludo). Putnici su zbijeni uz zamagljene prozore, a kad se otvore vrata, izlazi samo jedna žena, koja se s mukom izvlači iz gužve i deluje prilično zgužvano.

Uprkos tome, gomila pokulja napred i nekoliko ljudi neka-ko uspeva da se ugura u voz, koji potom odlazi, a ja ostajem veoma daleko na peronu. Sada moram da sačuvam mesto i da *ne dozvolim* mršavom tipu s kosom namazanom gelom da se progura ispred mene. Izvadila sam slušalice iz ušiju da bih čula najave i ostala prisebna i spremna.

Vožnja gradskim saobraćajem u Londonu zapravo liči na ratno stanje. To je neprestana borba za osvajanje teritorije; postepeno napredovanje; nema opuštanja, ni na trenutak. Jer, ako se opustite, neko će se progurati ispred vas. Ili stati *na* vas.

Tačno jedanaest minuta kasnije stiže sledeći voz. Krećem napred u masi, trudeći se da ne slušam besne komentare: „Možete li da se pomerite?“ „Unutra ima mesta!“ „Samo treba da krenu ka *sredini!*“

Primetila sam da ljudi u vozovima imaju potpuno drugačiji izraz lica od onih koji čekaju na peronima – naročito oni koji su uspeli da sednu. To su oni koji su se popeli na najvišu planinu. Ne žele čak ni da dignu pogled. S prkosnom grižom savesti, uporno odbijaju da vas pogledaju: *Znam da si tamo; znam da je tu grozno a ja sam bezbedan unutra, ali i ja sam propatio, pa me pusti da čitam svoj Kindle i ne nabacuj mi jebeni osećaj krivice, važi?*

Ljudi se laktaju i tiskaju i neko me stvarno gurne – osećam nečije prste na leđima – i odjednom zakoračim u voz. Sad

samo moram da se uhvatim za neku ručku – za bilo šta – da se ubacim unutra. Kad jednom zakoračite u voz, uspeli ste.

Čini mi se da je čovek iza mene strašno besan – čujem izuzetno glasno vikanje i psovanje. I odjednom iza mene nadire čitav talas, kao cunami od ljudskih tela. To sam doživela svega nekoliko puta, i užasno je. Guraju me napred a da stopalima čak i ne dotičem zemlju, i kad se vrata voza zatvore, ostajem zaglavljena između dvojice tipova – jednog u odelu i jednog u trenerci – i devojke koja jede panini.

Toliko smo zbijeni da je njen sendvič oko pet centimetara od mog lica. Kad god ga ona zagriže, osetim miris pesto sosa. Ali se trudim da ne obraćam pažnju na to. Ni na devojku. Ni na momke. Iako osećam toplu butinu tipa u trenerci priljubljenu uz svoju i brojim mu čekinje na vratu. Kada voz krene, neprestano udaramo jedni u druge, ali svi izbegavamo da se pogledamo u oči. Mislim da, ako pokušate da pogledate nekoga u oči u gradskom prevozu, verovatno zovu policiju ili tako nešto.

Da se nećim zabavim, pokušavam da isplaniram ostatak putovanja. Kad stignem na *Voterlu ist*, proveriću koja je linija najpouzdanija. Mogu da izaberem *Džubili distrikt* (vožnja traje sto godina) ili *Džubili central* (duže pešačenje kad izađem), ili *Overground* (još duže pešačenje kad izađem).

I, da, da sam *znala* da ću dobiti posao u Čiziku, ne bih iznajmila stan u Ketfordu. Ali kad sam stigla u London, trebalo je da radim kao pripravnica u istočnom Londonu. (U oglasu je pisalo „Šordič“. Nije ni *blizu* Šordiča.) Ketford je bio jeftin i činilo mi se da nije previše daleko, a sada su mi cene u zapadnom Londonu jednostavno nedostižne, a prevoz nije *toliko* loš...

„Aah!“, ciknem kada voz naglo stane a ja odjednom poletim napred. Poletela je i devojka, pružajući ruku prema mom

licu i pre nego što shvatim šta se dešava, kraj njenog sendviča našao mi se u ustima.

Št... Šta?

Toliko sam zabezeknuta da ne znam šta da radim. Usta su mi puna toplog, sočnog hleba i topljene mocarele. Kako se to uopšte *desilo*?

Nagonski zatvaram usta, zbog čega istog časa zažalim. Mada... šta sam drugo mogla da radim? Nervozno pogledam u devojku, još uvek punih usta.

„Izvinite“, mumlam, ali čuje se samo „vinite“.

„Šta je ovo, *jebote*?“, pita devojka putnike u neverici. „Ukrala mi je doručak!“

Preznojavam se od nelagode. Ovo je stvarno grozno. *Grozno*. Šta sad da radim? Da odgrizem zalogaj paninija? (To nije dobro.) Da ga samo ispljunem? (Još gore. Bljak.) Ne postoji nijedan dobar način da se iz ovoga izvučem, nijedan.

Konačno odgrizem zalogaj, lica rumenog od stida. Sad moram da pojedem zalogaj nećijeg tuđeg lepljivog hleba, dok me svi gledaju.

„Stvarno mi je žao“, kažem zbunjeno devojci čim uspem da progutam zalogaj. „Nadam se da će vam prijati ostatak.“

„Sad ga više ne želim.“ Ona me prostrela pogledom. „S tvojim bacilima.“

„Pa, ne želim ni ja tvoje bacile! Nisam ja kriva; pala sam na njega.“

„Pala si na njega“, ponavlja ona tako sumnjičavo da se zagledam u nju.

„Da! Naravno! Mislim, šta hoćeš da kažeš – da sam to uradila *namerno*?“

„Ko zna?“ Ona zaštitnički pokriva šakom ostatak paninija, kao da bih mogla da se zaletim i odgrizem još jedan zalogaj. „U Londonu ima svakakvih čudaka.“

„Nisam ja čudak!“

„Na mene možeš da 'padneš' kad god hoćeš, mala“, dobacuje smeškajući se tip u trenerci. „Samo nemoj da grizeš“, dodaje on, i svi se zakikoću.

Na to još jače pocrvenim, ali *neću* da mu odgovorim. Zapravo, ovaj razgovor je završen.

U narednih petnaest minuta uporno gledam ispred sebe, trudeći se da postojim samo u sopstvenom malom mehur. Na stanici *Voterlu ist* svi pokuljamo iz voza, a ja sa olakšanjem udahnem hladan vazduh pun isparenja. Što mogu brže pešačim do stanice podzemnog voza, izaberem *Džubili distrikt* i pridružim se gomili koja stoji oko ulaza. Tada pogledam na sat i prigušim uzdah. Putujem već četrdeset pet minuta, a nisam stigla *ni blizu*.

Kad me neko nagazi visokom i tankom potpeticom, odjednom se setim tate kako otvara vrata naše kuhinje i izlazi iz kuće, šireći ruke kao da želi da obuhvati polja i beskrajno nebo, i govori: „Najbrži prevoz na svetu, dušo. Najbrži prevoz na svetu.“ Kad sam bila mala, nisam imala pojma šta to znači, ali sada...

„Pomeri se! Hoćete li da se *pomerite*?“ Čovek koji stoji na peronu pored mene tako glasno vikne da se trgnem. Podzemni voz je stigao i vodi se uobičajena bitka između onih u vagonu, koji misle da je sve već prepuno, i onih napolju, koji sa forenzičkom tačnošću iskusnim pogledom odmeravaju prazan prostor i procenjuju da bi se unutra lako moglo smestiti još dvadesetak ljudi.

Konačno ulazim u voz i silazim na stanici *Vestminster*, sačekam liniju *Distrikt* a zatim se vozim do *Turnam grina*. Dok izlazim iz stanice, pogledam na sat i potrčim. Sranje. Ostalo mi je jedva deset minuta.

Naša kancelarija se nalazi u velikoj i bleđoj zgradi zvanoj Filimor haus. Kad joj se približim, usporim korak, dok mi srce još uvek udara kao ludo. Na desnoj peti imam ogroman žulj, ali najvažnije je da sam uspela. Stigla sam na vreme. Nekim čudom čeka me lift i ja ulazim pokušavajući da zagladim kosu, koja se razletela na sve strane dok sam jurila Čizik haj roudom. Čitavo putovanje gradskim prevozom trajalo je ukupno sat i dvadeset minuta, i zapravo je moglo biti i gore...

„Čekaj!“, odjekne kraljevski glas od kog se u trenutku skamenim. Sa suprotne strane predvorja ka liftu grabi poznati lik. Ima duge noge, čizme s visokim potpeticama, skupocene pramenove, bajkersku jaknu i kratku narandžastu dezeriranu suknju pored koje odeća svih ostalih u liftu odjednom izgleda ofucano i jeftino. Pogotovo moja suknja od crnog žerseja, koja je koštala 8,99 funti.

Ima neverovatne obrve. Neke žene jednostavno imaju neverovatne obrve, a ona je jedna od njih.

„Užasna vožnja“, kaže ona, ulazeći u lift. Glas joj je promukao, metalan, zreo. To je iskusan glas, glas koji nema vremena za zezanje. Ona manikiranim prstom bocne dugme u lift kreće. „Stvarno užasna“, ponovi ona. „Na raskrsnici Čizik lejna semafor *ni slučajno* nije hteo da se otvori. Trebalo mi je dvadeset pet minuta da stignem ovamo od kuće. Dvadeset pet minuta!“

Ona mi uputi jedan od svojih orlovski oštirih pogleda, i shvatam da očekuje odgovor.

„Oh“, izgovaram nesigurno. „Jadna ti.“

Vrata lifta se otvaraju i ona izlazi krupnim koracima. Trenutak kasnije krećem za njom, posmatrajući kako joj sa svakim korakom kosa savršeno pada, i udišući njen osobeni miris (jedinствен, napravljen za nju kod *Anik Gutal* u Parizu, na putovanju povodom petogodišnjice braka).

To je moja šefica. To je Demetra. Žena koja ima savršen život.

Ne preterujem. Kad kažem da Demetra ima savršen život, verujte mi, to je istina. *Ona ima sve što biste mogli poželeći od života.* Posao, porodicu, i sve je tako otmeno. Sve je tu. Čak i njeno ime. Tako je upečatljivo da i ne mora da se zamajava prezimenom (Farlou). Ona je jednostavno *Demetra*. Kao *Madona*. „Ćao“, čujem je kako se javlja na telefon onim svojim samouverenim, natprosečno zvonkim glasom. „Ovde Demetra.“

Ona ima četrdeset pet godina i postala je izvršni kreativni direktor *Kuper klemoua* pre nešto više od godinu dana. *Kuper klemou* je marketinška agencija koja ima nekoliko prilično važnih klijenata – i zato je Demetra prilično bitan lik. Kancelarija joj je puna nagrada i uramljenih slika sa slavnim ličnostima, kao i izloženih proizvoda firmi kojima je pomogla u brendiranju.

Visoka je i vitka i ima sjajnu smeđu kosu i, kao što sam već spomenula, neverovatne obrve. Ne znam koliko zarađuje, ali živi u Šeperds bušu u božanstvenoj kući koju je, navodno, platila više od dva miliona – kako mi je ispričala moja drugarica Flora.

Flora mi je takođe rekla da je Demetra uvezla nameštaj za svoju dnevnu sobu iz Francuske i da ima renovirani originalni starinski hrastov parket koji je koštao čitavo *bogatstvo*. Flora je po položaju tik iznad mene – ona je član kreativnog tima – i neprestano mi prenosi tračeve o Demetri.

Jednom sam čak otišla i da potražim Demetrinu kuću, ne zato što sam toliko jadna da je uhodim, već zato što sam se slučajno našla u tom kraju i znala sam njenu adresu i, pa

znate, zašto da *ne* vidite kuću svoje šefice ako vam se već pruži prilika? (Dobro, sasvim iskreno: znala sam samo ulicu. Broj sam izguglala kad sam stigla tamo.)

Naravno, kuća je neviđeno otmena. Liči na kuću iz časopisa. To i *jeste* kuća iz časopisa. Predstavljena je u časopisu *Livingetc*, s Demetrom koja stoji u svojoj potpuno beloj kuhinji, i izgleda elegantna i kreativna u bluzi s retro dezenom.

Neko vreme sam stajala tamo i posmatrala kuću. Nije baš da sam žudela za njom – osećala sam više nekakvu čežnju. *Čežnjicu*. Ulazna vrata su božanstveno žutozelena – *Farrow & Ball* ili *Little Green*,* sigurna sam – sa starinskim zvekirom u obliku lavlje glave, a do njih vode elegantne svetlosive kamene stepenice. I ostatak kuće je predivan – prozori sa obojenim okvirima i venecijanerima, a nazire se i kućica na drvetu u zadnjem dvorištu – ali ulazna vrata su me prosto opčinila. I stepenice. Zamislite da svakoga dana silazite niz te predivne stepenice, kao princeza iz bajke. Svakog jutra biste se osećali čarobno.

Ispred kuće su bila parkirana dva automobila. Sivi audi i crni volvo džip, blistavi i novi. Sve što Demetra ima novo je i blistavo i supermoderno (umetnički dizajniran sokovnik) ili staro, autentično i supermoderno (ogromna starinska drvena ogrlica koju je nabavila u Južnoj Africi). Mislim da je „autentično“ verovatno Demetrina omiljena reč na svetu, i upotrebljava je tridesetak puta dnevno.

Demetra je, *naravno*, udata i, *naravno*, ima dvoje dece: sina Hala i devojčicu Koko. Ima milijardu prijatelja koje poznaje „oduvek“ i stalno odlazi na žurke i prijeme i dodele nagrada. Ponekad uzdiše i govori kako izlazi treću noć zaredom te nedelje, i uzvikne, „Stvarno uživam da se mrcvarim!“; dok

* Poznati britanski proizvođači boja i tapeta. (Prim. prev.)

se preobuva u svoje *Miju miju* cipele. (Često nosim njene raspakovane pakete na recikliranje, pa znam koje marke nosi. *Miju miju*. *Marni* s rasprodaje. *Dris van Noten*. Takođe često kupuje i u *Zari*.) Međutim, dok se sprema za izlazak, oči joj zasijaju a fotografije preplave *Fejsbuk* stranicu i *Tviter* nalog *Kuper klemoua*, a na svima njima je: Demetra u kul crnoj majici (verovatno *Helmut Lang*; voli i njega), sa čašom vina u ruci, široko se osmehuje s poznatim kreatorkama i izgleda savršeno.

A evo u čemu je štos: nisam *zavidna*. Stvarno nisam. Ne želim da budem Demetra. Ne želim njene stvari. Mislim, meni je tek dvadeset šest godina; šta će mi volvo džip?

Ali kad je pogledam, osetim blago treperenje... nečega, i pomislim: Da li bih to mogla da budem ja? Da li bih ikad mogla da budem takva? Kada to zaslužim, da li bih mogla da imam Demetrin život? Nije reč samo o stvarima, već o samopouzdanju. O stilu. Prefinjenosti. Vezama. Ako bi mi za to trebalo i dvadeset godina, to mi ne bi smetalo – zapravo, bila bih presrećna! Ako biste mi sada rekli: *Znaš šta, ako budeš vredno radila, za dvadeset godina imaćeš takav život*, odmah bih pristala na to i bacila bih se na posao iz sve snage.

Međutim, to je nemoguće. To nikada ne bi moglo da se desi. Ljudi pričaju o „lestvicama uspona“ i „strukтури karijere“ i „uzdizanju po rangu“, ali ne vidim nikakvu lestvicu koja bi me mogla dovesti do Demetrinog života, ma koliko se trudila.

Mislim, dva miliona funti za kuću?

Dva *miliona*?

Jednom sam to izračunala. Pretpostavimo da mi banka čak i odobri toliki kredit – što je nemoguće – s mojom trenutnom platom, trebalo bi mi 193,4 godine da ga isplatim (i, razumete, živim). Kad se taj broj pojavio na ekranu mog digitrona, bukvalno sam se pomalo histerično nasmejala

naglas. Ljudi pričaju o generacijskom jazu. Bolje reći, generacijska provalija. Generacijski Veliki kanjon. Nema dovoljno velikih lestvica da se protegnu od mog položaja u životu do Demetrinog položaja u životu, osim ako se desi nešto izuzetno, poput dobitka na lutriji, bogatih roditelja ili neke genijalne ideje za veb-sajt od kojeg bih zaradila bogatstvo. (Nemojte misliti da se ne trudim. Svake noći pokušavam da izmislim novu vrstu brushaltera, ili niskokaloričnu karamelu. Još nisam uspela.)

Ali kako god. Ne mogu baš da se nadam životu kakav je Demetrin. Međutim, mogu da se nadam nekim njegovim delovima. Dostižnim delovima. Mogu da je posmatram i proučavam. Mogu da učim da budem kao ona.

A takođe, što je od suštinske važnosti, mogu da učim kako da *ne budem* kao ona.

Jer, zar vam to nisam spomenula? Ona je nesnosna. Ona je savršena i nesnosna. I jedno i drugo.

Upravo uključujem računar kad Demetra ušeta u našu otvorenu kancelariju, pijuckajući soja late. „Ljudi“, kaže ona. „Ljudi, slušajte.“

To je još jedna od Demetrinih omiljenih reči. Samo uđe u našu kancelariju i kaže: „Ljudi“, onim tonom iz dramske sekcije, i svi moramo da zastanemo i načuljimo uši, kao da će ona objaviti nešto veoma važno. A *zapravo*, njoj treba nešto sasvim određeno što zna samo jedna osoba, ali pošto jedva uspeva da upamti ko se od nas čime bavi, ili čak i kako se zovemo, mora da pita sve redom.

U redu, to je možda malo preterano. Ali ne mnogo. Nikad nisam srela nekog tako nesposobnog da pamti imena kao što je Demetra. Flora mi je jednom rekla da Demetra stvarno

ima neki vizuelni problem, nešto u vezi s prepoznavanjem likova, ali da to neće da prizna, jer smatra da to ne utiče na njenu sposobnost da obavlja svoj posao.

Pa, evo najnovijih vesti: to ipak utiče.

I evo još novih vesti: koliko dobro treba prepoznavati likove da biste im upamtili ime? Ja sam ovde već sedam meseci, i mogla bih da se zakunem da ona još uvek ne zna da li sam Kejt ili Ket.

Zapravo, ja sam Ket. Ket je skraćeno od Ketrin. Zato što... pa, to je kul nadimak. Kratak je i upečatljiv. Moderan je. Zvuči londonski. To liči na mene. Ket. Ket Brener.

Ćao, ja sam Ket.

Ćao, ja sam Ketrin, ali me zovu Ket.

Dobro, da budem potpuno iskrena: to ne liči baš sasvim na mene. Još ne. Još uvek sam pomalo Kejti. Počela sam da nazivam sebe „Ket“ otkako sam počela da radim ovde, ali ko zna zašto, taj nadimak mi se još uvek nije sasvim primio. Ponekad ne reagujem baš odmah kao što bi trebalo kad me neko zovne „Ket“. Oklevam pre nego što se potpišem, a jednom sam se stvarno osećala užasno kada sam morala da izbrišem započeti potpis „Kej“ na jednoj od onih kancelarijskih rođendanskih čestitki. Srećom, to niko nije primetio. Mislim, ko još ne zna kako se zove?

Ali rešila sam da budem Ket. *Biću* Ket. To je moje novo, londonsko ime. U životu sam imala tri posla (dobro, na prva dva sam bila pripravnica), i na svakom koraku ostvarivala sam se malo više. Promena iz Kejti u Ket samo je najnoviji korak.

Kejti sam kod kuće. U Samersetu. Rumena, kovrdžava seoska devojka koja nosi farmerke i, duboke cipele i vune ni duks dobijen uz isporuku jagnjetine. Devojka čiji se celokupan društveni život odvijao u lokalnom pabu ili možda u *Riciju* u Vortonu. Devojka koju sam ostavila za sobom.

Otkad znam za sebe, želela sam da odem iz Samerseta. Želela sam da dođem u London. Na zidu moje sobe nika-da nisu visili poster i muških bendova, već mapa podzemne železnice. Poster Londonskog oka i „Krastavca“.*

Prvi posao kojeg sam uspela da se dokopam bio je u Birminghamu, a i to je veliki grad. Ima prodavnica, glamura, gužve... ali to nije *London*. On nema tu *londonštinu* od koje mi srce zaigra. Obrise zgrada. Istoriju. Šetnju pored Big Bena i slušanje njegovih otkucaja, uživo. Stajanje u istim onim stanicama podzemne železnice koje ste videli u milijardu filmova o Blickrigu. Osećaj da ste, izvan svake sumnje, bez dileme, u jednom od najboljih gradova na svetu. Živeti u Londonu jeste kao živeti u filmu, od dikensovskih zabačenih uličica do sjajnih raskošnih zdanja i skrivenih trgova i vrtova. Tu možete biti šta god poželite.

U mom životu nema mnogo stvari koje bi zauzele mesto na listi prvih deset u bilo kakvom globalnom smislu. Nemam jedan od deset najboljih poslova, najbolju garderobu ni stan. Ali živim u gradu koji je među prvih deset. Život u Londonu jeste nešto za čim čeznu ljudi iz celog sveta, a ja sam sada ovde. I zato mi nije važno što mi je putovanje gradskim prevozom pakleno i nije mi važno što mi spavaća soba ima oko tri kvadratna metra. *Ovde sam*.

Nisam uspela baš odmah da dođem ovamo. Jedina ponuda koju sam dobila posle fakulteta bila je iz male marketinške firme u Birminghamu. I tako sam se preselila tamo i odmah

* *Gherkin* – poznati soliter u Londonu, zvanično u Ul. Sent Meri Eks broj 30, nezvanično nazvan *The Gherkin* ili „krastavčić“. Ova zgrada u centru Londona završena je krajem 2003. i otvorena aprila 2004. Sa svojih 180 m i 41 spratom, postala je jedan od najprepoznatljivijih simbola savremene londonske arhitekture. (Prim. prev.)

počela da stvaram svoj novi lik. Ošišala sam se na novu frizuru sa šiškama. Počela sam svakodnevno da peglam kosu i da je skupljam u otmenu punđu. Kupila sam sebi naočare bez dioptrije s crnim okvirom. Izgledala sam drugačije. Osećala sam se drugačije. Čak sam počela i da se šminkam drugačije, svakodnevno iscrtavajući usne olovkom i izvlačeći vijugave linije crnim tečnim ajlajnerom.

(Čitav vikend sam vežbala kako da izvlačim te kukice ajlajnerom. To je ozbiljna veština, kao trigonometrija – pa se zato pitam: zašto se *to* ne uči u školama? Kad bih ja bila neka vlast, učilo bi se ono što vam celog života stvarno koristi. Na primer: šminkanje očiju ajlajnerom. Popunjavanje obrasca za povraćaj poreza. Šta da radite kad vam se toalet začepi a tata vam se ne javlja na telefon, a vi ste upravo pozvali goste na žurku.)

U Birminghamu sam odlučila da se rešim svog provincijskog naglaska. Bila sam u toaletu nekim svojim poslom, kad sam čula neke devojke kako me ogovaraju. *Seljančica Kejti*, nazvale su me. I da, zaprepastila sam se, i da, zbolelo me je. Mogla sam da izletim iz kabine i da uzviknem: *Pa, mislim da vaš birmingemski govor nije ništa bolji!*

Ali nisam. Samo sam sedela tamo i duboko se zamislila. Bila sam primorana da se suočim sa stvarnošću. Kada sam dobila drugi pripravnčki posao – u istočnom delu Londona – bila sam već drugačija osoba. Opametila sam se. Nisam izgledala *ni* govorila kao Kejti Brener sa imanja Ansters.

A sad sam već prava Ket Brener iz Londona. Ket Brener, koja radi u otmenoj kancelariji sa zidovima od cigle i sjajnim belim stolovima i modernim stolicama i vešalicom za kapute u obliku golog muškarca. (Svi se zaprepaste kad ga prvi put vide.)

Mislim, ja *jesam* Ket. Postaću Ket. Samo ću morati da pazim kako se potpisujem.

„Ljudi“, ponavlja Demetra po treći put, i svi u kancelariji se utišaju. U prostoriji nas je deset, i svi imamo različite titule i opis posla. Na sledećem spratu su tim za organizovanje događaja, digitalni tim i tim za planiranje. Postoji takođe još jedna grupa kreativaca zvana „vizuelni tim“, koja neposredno saraduje sa izvršnim direktorom Adrijanom. Kao i kancelarija za talente, finansiranje i slično. Ali ovaj sprat je moj svet, a ja sam na samom dnu. Imam ubedljivo najmanju platu i najmanji radni sto, ali od nečega se mora početi. Ovo je moj prvi plaćeni posao, i svakog dana zahvaljujem bogu za to. I znate, moj posao *jeste* zanimljiv. Na neki način.

Donekle.

Hoću da kažem, to verovatno zavisi od toga šta za vas znači „zanimljivo“. Trenutno radim na jednom vrlo uzbuđljivom projektu lansiranja samopenušajuće „kapućinske“ pavlake za kafu iz *Kofivajta*. Još uvek sam u fazi istraživanja. A ono na šta se to *stvarno* svodi, u smislu mog svakodnevnog rada, jeste...

Pa, evo u čemu je stvar. Morate biti realistični. Ne možete preći pravo na zabavne, glamurozne poslove. Tata to jednostavno ne shvata. Stalno me pita: da li ja smišljam ideje? Ili: jesam li upoznala neke važne ljude? Ili: idem li svakodnevno na otmene poslovne ručkove? Što je smešno.

I, da, verovatno pokušavam da se opravdam, ali on to jednostavno ne razume i *stvarno* mi ne pomaže kad počne da žmirka i odmahuje glavom i govori mi: „Jesi li stvarno srećna u tom zagađenom gradu, Kejti dušo?“ *Jesam* srećna. Ali to ne znači da mi nije teško. Tata ne zna ništa o poslovima, ni o Londonu, ni o ekonomiji niti o, ne znam, recimo, ceni čaše vina u londonskim barovima. Nisam mu čak rekla ni koliko tačno plaćam stan jer znam šta bi mi rekao; rekao bi...

O bože. Diši duboko. Izvinjavam se. Nisam nameravala da se raspičam o tati. Ne slažemo se baš najbolje još otkad sam otišla od kuće posle fakulteta. On ne razume zašto sam se preselila ovamo, i nikada neće razumeti. A ja mogu da se trudim da mu objasnim koliko god želim, ali ako ne možete da *doživite* London, videćete samo saobraćajnu gužvu i isparenja i troškove i to da je vaša kćerka odlučila da se preseli dvesta kilometara daleko.

Mogla sam da biram: da poslušam svoje srce ili da ne slovim njegovo. Mislim da sam nam na kraju oboma pomalo slomila srce. Što ostatak sveta ne razume, jer oni misle da je normalno odseliti se i otići od kuće. Ali oni nisu moj tata i ja, koji smo živeli zajedno, sami, sve ove godine.

Ali kako god. Da se vratim svom poslu. Radnici mog ranga ne sreću se s klijentima – to radi Demetra. I Roza. One izlaze na ručkove i vraćaju se rumenih obraza, uzbuđene i s poklončićima. Zatim održe sastanak, kojem obično prisustvuju i Mark i Liz, i neko iz digitalnog tima, a ponekad i Adrijan. On nije samo izvršni direktor, već i jedan od osnivača *Kuper klemoua*, i ima kancelariju u prizemlju. (Bio je tu i još jedan osnivač, Maks, ali on se rano penzionisao i povukao se na jug Francuske.)

Adrijan je, zapravo, stvarno sjajan. Ima oko pedeset godina i gustu sedu talasastu kosu, često nosi košulje od teksas platna i izgleda kao da je došao iz sedamdesetih. Što je, u neku ruku, pretpostavljam, i tačno. Takođe je stvarno slavan. Na primer, Adrijanova slika se nalazi među slikama bivših studenata ispred londonskog Kings koledža, na Strendu.

U svakom slučaju, to su glavni igrači. Ali ja nisam ni blizu te lige. Kao što već rekoh, ja se bavim istraživanjem, što znači da, recimo ove nedelje, *zapravo* radim...

I, znate šta, pre nego što vam to kažem, znam da to ne *zvuči* glamurozno, razumete? Ali zapravo nije tako strašno kao što izgleda.

Ja unosim podatke. Tačnije, rezultate velikog potrošačkog istraživanja koje smo radili za *Kofivajt* o kafi, pavlakama, kapućinu, pa, i svemu ostalom. Dve hiljade ručno pisanih upitnika, svaki od po osam strana. Znam, zar nije čudno? Papir? *Niko* više ne pravi papirološka istraživanja. Ali Demetra je htela da radi po pravilima „stare škole“, jer je čitala neku studiju prema kojoj su ljudi dvadeset pet odsto iskreniji kada pišu olovkom nego kada su onlajn. Ili tako nešto.

Dakle, tu smo gde smo. Ili tačnije, ja sam tu, s pet kutija popunjenih upitnika koje tek treba da obradim.

To ume da bude *pomalo* zamorno, jer su sva pitanja ista a svi učesnici su žvrljali odgovore hemijskom i oni nisu uvek čitki. Ali dobra strana toga jeste što će ovo istraživanje uobličiti čitav projekat! Flora mi je stalno ponavljala: „Bože, Ket, jadna ti, kakav užas!“ – ali zapravo, to je uzbudljivo.

Pa, sad. Treba to da *učinite* uzbudljivim. Počela sam da nagađam osnovicu oporezivanja ispitanika na osnovu onoga što su rekli u vezi s *gustinom pene*. I znate šta? Obično pogađam. To je kao čitanje misli. Što više unosim te odgovore, to više znam o potrošačima; bar se nadam da je tako...

„Ljudi. Šta je s *Trekbiksom*, *jebiga?*“

Demetrin glas mi ponovo prekida misli. Ona stoji na svojim visokim i tankim potpeticama i prolazi rukom kroz kosu, sa onim njenim nestrpljivim, nervoznim „*šta* je s ovim ljudima“ izrazom koji ponekad ima na licu.

„Zapisala sam sebi beleške o tome.“ Ona lista svoj telefon, opet ne obraćajući pažnju na nas. „Znam da jesam.“

„Nisam videla nikakve beleške“, javlja se Sara sa svog mesta, svojim uobičajenim tihim, nenametljivim glasom.

Flora je zove *Sveta Sara*. Sara je Demetrina pomoćnica. Ima bujnu riđu kosu koju vezuje u rep i vrlo lepe i blistavobebele zube. Sama šije svoju odeću: božanstvene retro stvari u stilu pedesetih, sa širokim kružnim suknjama. A nemam pojma kako uspeva da sačuva zdrav razum.

Demetra je sigurno najrasejanija osoba na svetu. Čini se da svakog dana zagubi neki papir ili pogreši vreme sastanka. Sara je uvek vrlo strpljiva i uljudna prema Demetri, ali joj se po usnama vidi koliko je napeta. Usne joj se zategnu, a jedan ugao joj se prosto uvuče u obraz. Očigledno je već navikla da šalje mejlove s Demetrinog naloga, da spasava krizne situacije, da se izvinjava i, uopšteno, da sve zaglađuje.

Znam da je Demetra opterećena poslom. Osim toga, mora da misli o porodici, školskim nastupima i čemu sve još ne. Ali kako može da bude baš *toliko* pogubljenja?

„Evo. Našla. Šta će ovo u mom *privatnom* folderu?“ Demetra diže pogled s telefona sa onim zbunjenim, šarajućim pogledom koji ponekad primećujem kod nje, kao da je čitav svet zapanjuje.

„Samo treba da ga sačuvaš u...“ Sara pokušava da uzme Demetri telefon, ali ga ona izmakne.

„Znam kako se koristi telefon. Nije u *tome* stvar. Stvar je u tome...“ Ona naglo začuti, i svi čekamo bez daha. To je još jedan Demetrin običaj: započne vrlo napetu rečenicu a onda stane na polovini, kao da su joj se isključile baterije. Pogledam u Floru, koja prevrće očima ka plafonu.

„Da. *Da*.“ Demetra nastavlja: „Šta se dešava sa *Trekbiksom*? Mislila sam da će im Liz odgovoriti na mejl, ali sam upravo dobila još jedan mejl od Roba Kinkejda, pita me zašto mu se niko ne javlja. Dakle?“ Ona se okreće ka Liz, konačno se usredsredivši na onoga ko joj je potreban, i konačno se prenuvši. „Liz? Gde je nacrt? Obećala si mi da ćeš ga završiti do

jutros.“ Ona kucne po svom telefonu. „To stoji u mojim beleškama sa sastanka od prošlog ponedeljka. *Liz će napisati nacrt ugovora*. Koje je prvo pravilo ponašanja prema klijentu, Liz?“

Drži klijenta za ruku, pomislim u sebi, mada to ne govorim naglas. To bi bilo suviše štreberski.

„Drži klijenta za ruku“, objavljuje Demetra. „Drži ga *stalno*. Pobrini se da se on oseća sigurno u svakom trenutku. *Tako* ćeš imati zadovoljnu mušteriju. Ti ne držiš Roba Kinkejda za ruku, Liz. Ruka mu visi i on nije srećan.“

Liz porumeni. „Još uvek radim na tome.“

„Još uvek?“

„Treba da unesem dosta podataka.“

„Pa, radi brže“, mršti se Demetra. „I pošalji ga prvo meni na odobrenje. Nemoj tek tako da ga šibneš Robu. Do pauze za ručak, važi?“

„Dobro“, promrmlja Liz. Deluje prilično nadrždana. Liz se ne nervira baš često. Ona je projektni menadžer, radni sto joj je izrazito uredan i ima ravnu svetlu kosu koju svakog dana pere šamponom s mirisom jabuke. Takođe, često jede jabuke. Zapravo, nikada mi ranije nije palo na pamet da povežem to dvoje. Čudno.

„*Gde* mi je taj mejl od Roba Kinkejda?“ Demetra skroluje gore-dole i bulji u svoj telefon. „Nestao mi je iz inboksa.“

„Da ga nisi greškom obrisala?“ pita strpljivo Sara. „Ponovo ću ti ga proslediti.“

To je još jedna pojava koja često nervira Saru: Demetra stalno nepažnjom briše mejlove koji joj posle hitno trebaju, i šizi zbog toga. Sara kaže da pola života provodi prosleđujući Demetri mejlove, i hvala bogu da *jedna* od njih ume uspešno da ih arhivira.

„Eto“, kaže Sara, brzo klikćući. „Prosledila sam ti Robov mejl. Zapravo, prosledila sam ti sve njegove mejlove, za svaki slučaj.“

„Hvala, Saro.“ Demetra se malo umiri. „Ne znam *gde* je taj mejl nestao...“ Ona bulji u telefon, ali Sara ne deluje zainteresovano.

„Pa, Demetra, sad odoh na trening prve pomoći“, kaže ona, uzimajući torbu. „Rekla sam ti? Jer sam spasilac?“

„Dobro.“ Demetra izgleda zbunjeno, i jasno je da je bila sasvim zaboravila na to. „Super! Sjajno. Pa, Saro, pre nego što odeš, samo da proverimo ono najosnovnije...“ Opet lista po telefonu. „Večeras je dodela londonskih nagrada za hranu... danas posle podne moram kod frizera...“

„Ne možeš“, prekida je Sara. „Današnje popodne je puno.“

„Šta?“ Demetra diže pogled s telefona. „Ali zakazala sam friziranje.“

„Za sutra.“

„Sutra?“ kaže Demetra užasnuto i opet šara očima. „Ne. Zakazala sam frizera za ponedeljak.“

„Pogledaj u svoj kalendar.“ Čini se da se Sara jedva obuzdava. „To je utorak, Demetra, uvek *utorak*.“

„Ali moram hitno da ofarbam izrastak. Mogu li da otkazem nešto danas posle podne?“

„Imaš proizvođače kačamaka. Pa onda tim iz *Grin tina*.“

„Sranje.“ Demetra krivi lice u očajničku grimasu. „Sranje.“

„A za petnaest minuta imaš i telefonsku konferenciju. Mogu li sad da idem?“, pita Sara mučeničkim tonom.

„Da. Da. Idi.“ Demetra odmahne rukom. „Hvala, Saro.“ Ona se vraća u svoju kancelariju sa staklenim zidovima, duboko izdišući. „Sranje, *sranje*. Oh.“ Ona opet izlazi. „Roza. Logo za *Senzikvo*? Treba da ga isprobamo s krupnijim fontom. To mi je palo na pamet dok sam dolazila. I stavi akvamarinski okvir. Možeš li da se dogovoriš s Markom? *Gde* je Mark?“ Ona prekorno pogleda ka njegovom stolu.

„Danas radi od kuće“, kaže Džon, mlađi član kreativnog tima.

„Oh“, kaže nepoverljivo Demetra. „Dobro.“

Demetra zapravo ne veruje u rad od kuće. Ona kaže da se gubi kontinuitet kada ljudi stalno izostaju. Ali Mark je to pregovaranjem uneo u svoj ugovor pre nego što je Demetra došla, pa mu ništa ne može.

„Ne brini, reći ću mu“, kaže Roza, brzo žvrljajući po svom notesu. „Font, akvamarin.“

„Odlično. I, Roza.“ Demetra opet izviri. „Htela sam da razgovaramo o ovom treningu za Pajton. Svi u kancu bi trebalo da nauče da kodiraju.“

„Šta?“

„Kodiranje!“, kaže nestrpljivo Demetra. „Pročitala sam članak o tome u *Hafingtonu postu*. Stavi to na dnevni red za sledeći grupni sastanak.“

„U redu.“ Roza izgleda zbunjena. „Kodiranje. Dobro.“

Kad Demetra zatvori vrata, svi odahnu. Takva je Demetra. Potpuno nepredvidljiva. Iscrpljujuće je držati korak s njom.

Roza besomučno kucka po telefonu, i znam da šalje Liz neku gadnu poruku o Demetri. Naravno, trenutak kasnije Lizin telefon zvrzne, a ona usrdno klimne glavom Rozi.

Još uvek nisam u potpunosti pohvatala kancelarijsku politiku u ovoj firmi – to je kao kad pokušavate da gledate sapunicu na televiziji od sredine. Ali znam da je Roza konkurisala za Demetrino radno mesto i da ga nije dobila. Isto tako znam da su se bile gadno posvađale, baš pre nego što sam ja došla. Roza je htela da učestvuje u nekom posebnom, velikom projektu koji je predvodio gradonačelnik Londona. Bila je reč o brendiranju nekog novog londonskog sportskog događaja, a on je sastavio tim od svih kreativnih agencija iz celog grada. *Ivning standard* ga je nazvao *izlogom najboljih* i

najsposobnijih Londonaca. Ali Demetra nije dozvolila Rozi da učestvuje. Rekla je da joj je Roza potrebna u timu dvadeset četiri sata dnevno i sedam dana u nedelji, što je teško sanjati. Od tada Roza strastveno mrzi Demetru.

Prema Florinoj teoriji, Demetra toliko paranoiše da bi neko mlađi u kancelariji mogao da zauzme njeno mesto, i zato nikada nikom ne pomaže. Ako samo *pokušate* da napredujete i da se popnete malo više na lestvici, ona vam odmah stane na prste svojim *Miju miju* cipelama. Roza sada navodno očajnički želi da ode iz *Kuper klemoua* – ali na ovom tržištu nema bogzna kakve ponude. I zato jedna Roza ostaje ovde, zarobljena sa šeficom koju mrzi, u suštini mrzeći svoj posao svakog trenutka. To se vidi po njenim pogruženim ramenima i namrštenom čelu.

Mark takođe mrzi Demetru, a saznala sam i njegovu priču. Demetra navodno nadzire dizajnerski tim. *Nadzire*, što ne znači da sve to radi lično. Ali ne ume da se obuzda. Dizajn je Demetrina oblast – dizajn i pakovanje. Ona zna nazive više slogovnih fontova nego što možete da zamislite, i ponekad prekida sastanak samo da nam svima pokaže neko pakovanje koje joj se stvarno sviđa. Što je, znate, super. Ali je takođe i problem jer se uvek u sve meša.

Tako je prošle godine *Kuper klemou* radio na obnavljanju brendinga poznate hidratantne kreme zvane „Drenč“, a Demetrina ideja bila je da na njihovom dizajnu upari svetlo-narandžastu i belu boju. Pa, to je bio veliki hit i dobili smo brojne nagrade. Što je sve u redu – osim kad je reč o Marku, koji je šef dizajna. On je već bio smislio čitav *drugačiji* paket dizajna. Ali Demetra je došla na ideju o narandžastom, sama ga osmislila i predstavila na sastanku s klijentima. Očigledno, Mark se osetio krajnje poniženo.

Najgore od svega jeste što Demetra nije čak ni primetila da se Mark naljutio. Ona ne primećuje takve stvari. Ona je sva u fazonu *baci kosku, sjajno ste to odradili, idemo dalje, sledeći projekat.* A zatim, rešenje je bilo tako uspešno da Mark nije mogao da se žali. Mislim, na izvestan način, imao je sreće: dobio je mnogo pohvala za taj redizajn. Može da ga ubaci u svoju radnu biografiju, i tako to. Ali ipak. Još uvek je besan i tako sarkastično se obraća Demetri da se trgnem kad ga čujem.

Najtužnije je od svega što svi u kancelariji znaju da je Mark stvarno talentovan. Na primer, upravo je osvojio nagradu za inovacije „Stajlsajn“. (Navodno, to je vrlo ugledna nagrada.) Ali čini se da Demetra nije čak ni *svesna* da ima sjajnog šefa dizajnerskog tima.

Ni Liz nije naročito srećna ovde, ali trpi. Flora, s druge strane, stalno ogovara Demetru, ali mislim da to radi samo zato što uživa u ogovaranju. Za ostale nisam sigurna.

Što se mene tiče, ja sam još uvek nova. Ovde sam tek sedam meseci, pa gledam svoja posla i ne iznosim često svoje mišljenje. Ali imam ambicije; imam ideje. I mene najviše zanima dizajn, posebno slogovni fontovi – zapravo, o tome smo Demetra i ja najviše pričale na mom razgovoru za posao.

Kad god se u našoj kancelariji pojavi neki novi projekat, mozak mi proradi punom parom. U slobodno vreme sam na svom laptopu zabeležila *gomilu* dodatnih rešenja. Logotipa, koncepta dizajna, strateških dokumenata... stalno ih mejlom šaljem Demetri, očekujući odgovore, i ona mi stalno obećava da će ih *sigurno* pogledati, kad bude imala vremena.

Svi uvek kažu da Demetri ne smeš da zvocaš jer onda pobesni. Zato čekam svojih pet minuta, kao surfer koji čeka talas. Inače, umem prilično dobro da surfujem, i znam da

će talas doći. Kada kucne pravi čas, privući ću Demetrinu pažnju. Ona će pogledati moje radove, sve kockice će se složiti, a ja ću uzjahati svoj život kao talas. Neću više veslati, veslati, kao sad.

Upravo uzimam svoj sledeći upitnik sa hrpe kad u kancelariju uđe Hana, još jedna naša dizajnerka. Gotovo svi naglo udahnu, a Flora se okreće ka meni i diže obrve. Jadna Hana je u petak morala da ode kući. Stvarno joj nije bilo dobro. U poslednje dve godine imala je nekih pet pobačaja i zbog toga je pomalo ranjiva, i povremeno ima napade panike. To se desilo i u petak, pa joj je Roza rekla da ide kući da se odmori. Zapravo, Hana verovatno radi najviše od svih u kancelariji. Viđala sam njene mejlove poslate u dva sata ujutru. Zaslužila je malo predaha.

„Hana!“, dovikuje Roza. „Jesi li dobro? Danas nemoj da se premaraš.“

„Dobro sam“, odgovara Hana smeštajući se za svoj sto i izbegavajući da bilo koga pogleda u oči. „Dobro sam.“ Ona odmah otvara dokument i počinje da radi, pijuckajući filtriranu vodu iz boce. (*Kuper klemou* je lansirao taj brend, te na svojim radnim stolovima svi imamo neonske boce koje smo dobili na poklon.)

„Hana!“ Demetra se pojavljuje na vratima svoje kancelarije. „Vratila si se. Odlično.“

„Dobro sam“, ponavlja Hana. Vidim da ne želi da pravi gužvu, ali Demetra prilazi njenom stolu.

„Hana, molim te ne brini“, kaže ona svojim zvonkim, autoritativnim glasom. „*Niko* ne misli da se prenemazeš niti bilo šta slično. Zato ne brini zbog toga.“

Ona prijateljski klimne glavom Hani, a zatim se vrati u svoju kancelariju i zatvori vrata. Mi ostali se zbunjeno

gledamo, a jadna Hana izgleda potpuno zabezegnuta. Čim se Demetra vrati u svoju kancelariju, ona se okrene ka Rozi.

„Da li vi mislite da se prenemazem?“, pita ona, gutajući knedlu.

„Ne!“, uzvikuje Roza brzo i čujem Liz kako mrmlja: „*Prokleta* Demetra.“

„Slušaj, Hana“, nastavi Roza, krene ka Haninom stolu, čučne i pogleda je pravo u oči. „Upravo si izdemetrisana.“

„Tako je“, složi se Liz. „Upravo je izdemetrisana.“

„To nam se svima dešava. Ona je jedna bezosećajna krevetina koja govori gluposti i jednostavno *nemoj da je slušaš*, razumeš li? Stvarno je divno što si danas došla i svi cenimo tvoj trud. Zar ne?“ Ona se osvrne i svi zaplješću, na šta Hana porumeni od zadovoljstva.

„Jebeš Demetru“, zaključuje Roza sočno i vraća se za svoj sto, praćena još jačim pljeskom.

Krajičkom oka vidim kako Demetra gleda iz svoje kancelarije sa staklenim zidovima, kao da se pita šta se to dešava. A ja je gotovo sažaljevam. Ona stvarno pojma nema.